

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/181/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717204924
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2717204924.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Daši Kontríkovej a JUDr. Ľubici Bundzelovej v spore žalobkyne: Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpenej advokátom: JUDr. Ján Šoltés, Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: O. H., nar. XX. I. XXXX, trvalý pobyt H. XXX/XX, R. - J., o 1.632,91 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 25. júna 2019 č. k. 5Csp/179/2017 - 49, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej p o t v r d z u j e a v časti náhrady trov konania r u š í a v e c v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie 1.141,70 eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania a v zostávajúcej časti žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania malo byť rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Súčasne bolo rozhodnuté aj o vrátení zaplateného súdneho poplatku 61,30 eur žalobkyni, prostredníctvom prevádzkovateľa systému - Slovenská pošta, a.s. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 272 ods. 1, 2, § 273 ods. 1, 2, 3, § 497 ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1, § 92 ods. 8 ZoB (zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v čase uzavretia zmluvy), § 34, § 39, § 40 ods. 1, 2, 3, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 5, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 2 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil, že v konaní nebol sporný vznik predmetnej pohľadávky voči žalovanému na základe zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., ako ani to, že zmluva o úvere uzavretá medzi právnou predchodkyňou žalobkyne (VÚB, a.s.) a žalovaným, má spotrebiteľský charakter. Spornou skutočnosťou bola vecná aktívna legitímácia žalobkyne, ktorú súd skúma ex offa (z úradnej povinnosti). Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním označeným ako uznanie dlhu, žiadosť o umožnenie splátok, v ktorej uviedol, že uznáva svoj dlh čo do dôvodu a výšky voči žalobkyni a navrhol splátky vo výške 50 eur mesačne. Za rozhodnú v uvedenej súvislosti súd prvej inštancie považoval skutočnosť, či banka, ktorej ZoB v ustanovení § 92 ods. 8 ukladá pred postúpením pohľadávky povinnosť urobiť jednostranný právny úkon adresovaný dlžníkovi pri jeho omeškaní, túto povinnosť splnila. Predpokladom postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu je, aby bol ohľadom nej klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, postúpenie je neplatné (na podporu svojej argumentácie súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/110/2016). Hoci z výpisu bankovej knihy k zmluve o postúpení pohľadávky je zrejmé, že žalovaný sa dostal do omeškania

s plnením peňažného dlhu (podľa výpisu z účtu žalovaný si neplnil splátky dohodnuté v zmluve o úvere riadne a včas), žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala (ako ani netvrdila), že pred samotným zosplatnením dlhu právna predchodkyňa žalobkyne vyzvala žalovaného na splnenie jeho pohľadávky a nebolo preukázané ani vyhlásenie zosplatnenia celého dlhu. Preto ak banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobkyne, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 ZoB. Uvedené správanie banky nespĺňalo požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Zákonom stanovené podmienky pre postúpenie pohľadávky bankou neboli splnené. Banka si nespĺnila zákonnú povinnosť písomne vyzvať žalovaného k úhrade dlhu a bez toho postúpila rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 30. júna 2017 na žalobkyňu pohľadávku voči žalovanému zo zmluvy o úvere. Rámcová zmluva o postúpení pohľadávok je v dôsledku uvedeného neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom. Žaloba bola preto zamietnutá. Podľa § 145 ods. 2 CSP bolo konanie čiastočne zastavené, o sumu 1141,70 eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania, z dôvodu späťvzatia žaloby žalobkyňou, v dôsledku úhrady zo strany žalovaného v priebehu súdneho konania, v uvedenej výške. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov), na základe ktorého žalovanému s poukazom na pomer jeho úspechu vo veci, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V dôsledku späťvzatia žaloby žalobkyňou vo výške 1.141,70 eur, súd prvej inštancie rozhodol o vrátení zodpovedajúcej časti súdneho poplatku za podanú žalobu podľa § 7 ods. 7 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov vo výške 61,30 eur.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania, podala včas odvolanie žalobkyňa navrhujúc jeho zmenu (uložením povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyne sumu 491,21 eur, ako aj úroky z omeškania špecifikované v petite odvolania, mesačnými splátkami vo výške 50 eur, splatné k 25. dňu v mesiaci, pod následkom straty výhody splátok v prípade neuhradenia čo i len jednej splátky), vyhovením žalobe a priznaním žalobkyne náhrady trov konania v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania a ustanovením § 282 CSP. Žaloba bola zamietnutá z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie, avšak pri rozhodovaní nebolo súdom prvej inštancie prihliadané na uznávací prejav žalovaného a na návrh žalobkyne na rozhodnutie sporu uvedenou formou. Žalovaný uplatnený nárok nerozporoval, naopak pred súdom ho uznal a požiadal o umožnenie splátok. Z prejavu vôle žalovaného zaplatiť dlžnú sumu nie je možné dospieť k inému záveru ako k tomu, že nárok, ktorého zaplatenie je predmetom tohto sporu žalovaný uznáva. Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/660/2014, ako aj sp. zn. 24Co/345/2016. Požiadavka určitosti uznávacieho prejavu je v zmysle judikatúry splnená aj bez výslovného použitia výrazu uznanie dlhu, ak je z okolností prípadu nepochybné, že šlo o uznávací prejav (R 25/1993). V procesnom práve, v ktorom sa uplatňuje princíp prejavenej vôle sporových strán, je podľa článku 11 ods. 1 CSP rozhodujúci obsah a nie forma právneho úkonu. Žalobkyňa navrhla rozhodnúť vo veci rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 CSP. Boli preto naplnené zákonom stanovené podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku. Nebol daný dôvod, aby súd prvej inštancie vyhodnocoval skutkový stav a právne ho posudzoval z hľadiska hmotného práva. V prípade uznania nároku žalovaným súd neskúma hmotnoprávne predpoklady uznania (s poukazom na komentár k Civilnému sporovému poriadku). Takéto posudzovanie skutkového a právneho stavu je logický pojmový vylúčený i v odvolacom konaní, pretože by priamo negovalo podstatu rozhodovania na základe uznania nároku a procesnoprávne účinky uznávacieho prejavu žalovaného, ktorý nie je možné vziať späť (R 10/2000). Žalobkyňa podporne poukázala aj na uznesenie NS SR sp. zn. 3Obo 38/2009. Prípadná argumentácia súdu prvej inštancie o potrebe vykonania ex offo súdnej kontroly z dôvodu spotrebiteľského charakteru sporu, v prípade procesného uznania nároku je bez opory v práve. Ustanovenie § 282 CSP jednoznačne stanovuje, že v prípade uznania nároku žalovaným súd na návrh žalobcu rozhodne rozsudkom pre uznanie. Pre spotrebiteľské spory žiadna výnimka v tomto smere neplatí, neuvádza ju ani Civilný sporový poriadok vo svojej tretej časti druhá hlava diel prvý. Súlad s hmotným právom súd posudzuje len v prípade schvaľovania súdneho zmieru (§ 148 ods. 2 CSP).

3. Odvolací súd podľa § 382 CSP vyzval strany konania na vyjadrenie k naplneniu zákonom stanovených podmienok pre rozhodnutie súdu rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 CSP.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení zotrvala na svojej odvolacej argumentácii z dôvodu, že boli naplnené zákonom stanovené podmienky pre rozhodnutie súdu v zmysle § 282 CSP, navrhujúc aby súd žalobe vyhovel v zmysle odvolacieho petitu.

5. Žalovaný vo vyjadrení potvrdil naplnenie podmienok pre uznanie dlhu, pretože dlh, ktorý má u žalobkyne pravidelne spláca každý mesiac vo výške 51,70 eur.

6. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

7. Podľa § 282 CSP ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku.

8. Rozsudok na základe uznania nároku prichádza do úvahy v prípade, ak kedykoľvek počas konania žalovaný pred súdom uzná nárok uplatnený žalobou, prípadne jeho základ. Uznanie nároku voči súdu je možné uskutočniť vo všetkých procesných formách predpísaných zákonom pre podania strán, pričom podstatný bude obsah tohto úkonu. K rozsudku na základe uznania nároku môže tak dôjsť jedine na základe konkrétneho procesného prejavu žalovaného v konaní (porov. Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 1010 s.).

9. V prejednávanej veci žalovaný písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 12. júna 2019 (označeným ako uznanie dlhu a žiadosť o umožnenie splátok) uviedol, že uznáva čo do dôvodu a výšky svoj záväzok voči žalobkyne, ktorý vznikol z úverovej zmluvy č. 44575316 zo dňa 31. augusta 2013 (uzavretej medzi ním a VÚB, a.s.). V zmysle dohody so žalobkyňou uhradiť dlh formou splátok, žiadal o umožnenie splatiť dlh v pravidelných mesačných splátkach vo výške 50 eur (č. I. 41). Následne žalobkyňa podaním (č. I. 42) navrhla, aby súd rozhodol rozsudkom pre uznanie nároku, s poukazom na uznávací prejav žalovaného a súčasne vyjadrila súhlas s navrhnutými mesačnými splátkami vo výške 50 eur žalovaným. Súčasne oznámila súdu prvej inštancie, že žalovaný počas tohto súdneho konania zaplatil časť svojho dlhu vo výške 1.141,70 eur, jednotlivými platbami (z ktorých dve boli uhradené pred podaním žaloby, teda pred 26. septembrom 2017 a 22 splátok bolo zaplatených v priebehu súdneho konania). Žalobkyňa preto navrhla konanie čiastočne zastaviť o sumu 1.141,70 eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania a vyhovieť žalobe uložením povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 491,21 eur s úrokmi z omeškania vymedzenými z jednotlivých súm a v období adekvátne mesačným splátkam žalovaného.

10. Písomné uznanie nároku žalovaným síce odkazuje na konkrétny úverový vzťah (záväzok voči spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o., ktorý vznikol z úverovej zmluvy č. 44575316 zo dňa 31. augusta 2013, uzatvorenej so spoločnosťou VÚB, a.s.), pričom je zjavné označenie súdneho konania a žalobkyne, no v uznávacom prejave chýbala špecifikácia výšky uznaného nároku. Procesný úkon uznania nároku predstavuje jednostranné uznávacie vyhlásenie vyžadujúce špecifikáciu nároku s uvedením jeho výšky (okrem formálnych náležitostí aj slobodnú vôľu konajúcej osoby, smerujúcou k vzniku práv či povinností z neho vyplývajúcich; porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ďalej len „NS SR“ sp. zn. 8MCdo 1/2014).

11. Určiteľnosť výšky dlhu musí byť vyjadrená tak, aby výška bola objektívne určiteľná. Prejav vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky je určitý a zrozumiteľný, ak je výkladom objektívne pochopiteľný, teda ak nevzbudzuje pochybnosti o jeho obsahu (porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 79/2005).

12. V prejednávanej veci žalovaný žiadnym spôsobom uznávaný nárok nevyčíslil, z uznávacieho prejavu nevyplýval ani spôsob jeho výpočtu, prípadne odkaz, ktorý by sa viazal ku konkrétnej sume a časovému obdobiu, t. j. neobsahoval údaje, z ktorého by bolo možné objektívne určiť výšku nároku, ktorý sa uznáva. Existencia konkrétneho nároku sa vždy viaže k určitému času (dátumu). Osobitne v prípadoch pravidelného splácania dlhu, ako tomu bolo aj v danej veci. V čase uznávacieho prejavu žalovaného (bez uvedenia akejkoľvek výšky uznávaného nároku a dátumu tohto prejavu vôle) výška existujúceho nároku žalobkyne voči žalovanému bola odlišná od výšky nároku vyčísleného v žalobe (1632,91 eur s úrokmi z omeškania). Nárok žalobkyne predstavoval sumu podstatne nižšiu, v dôsledku pravidelných mesačných

úhrad žalovaného, pred podaním žaloby (60 eur) a po podaní žaloby do júna 2019, v celkovej výške 1.141,70 eur, o ktorú sumu žalobkyňa obmedzila uplatňovaný predmet sporu a úroky z omeškania.

13. S poukazom na uvedené výška nároku žalobkyne voči žalovanému sa v priebehu sporu menila (v dôsledku jednotlivých mesačných platieb žalovaného) a preto z uznávacieho prejavu žalovaného nebolo možné poznať výšku uznaného nároku žalovaným, ktorá sa vzťahuje ku konkrétnemu časovému údaju. Uznávacím prejavom dlžník prejavuje vôľu uznať existujúci dlh v konkrétnom čase, ktorý však nebolo možné z uznávacieho prejavu žalovaného zistiť.

14. Konkrétne výšku existujúceho nároku pozostávajúceho z istiny, ako aj úrokov z omeškania z jednotlivých súm a v časových obdobiach trvania omeškania, vymedzenú žalobkyňou po uznávacom prejave žalovaného, do vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie žalovaný neuznal.

15. V odvolacom konaní žalovaný výšku nároku vo svojom vyjadrení nešpecifikoval a súčasne tvrdil ďalšie pravidelné mesačné splátky vo výške 51,70 eur (v dôsledku ktorých by v uhradenom rozsahu malo dôjsť k zániku uplatňovaného nároku splnením). Žalobkyňa ale splácanie dlhu nepotvrdila a vo vyjadrení v odvolacom konaní zotrvala na výške dlhu 491,21 eur a úrokoch z omeškania, vymedzených v podaní pred súdom prvej inštancie z júna 2019, ktorým došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby. Z podaní strán konania bol teda zrejmý nesúlad o výške trvajúceho nároku žalobkyne voči žalovanému, v dôsledku pravidelného splácania dlhu žalovaným.

16. Poukaz žalobkyne v odvolaní na označené rozhodnutia odvolacieho súdu nebol právne významný, keďže ich predmetom právneho posúdenia nebolo riešenie predmetnej požiadavky určiti výšky nároku v uznávacom prejave žalovanej strany.

17. Vzhľadom k tomu, že špecifikáciu výšky nároku v uznávacom prejave žalovaného nebolo možné považovať za splnenú (ako požiadavku určiti uznávacieho prejavu), nebolo možné rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku (t. j. uznať nárok v akejkoľvek výške, v prípade postupného čiastočného zániku nároku žalobkyne splnením, ku ktorému došlo pred podaním žaloby, v konaní pred súdom prvej inštancie, a to pred uznávacím prejavom žalovaného, ako aj po tomto uznávacom prejave, a tiež v odvolacom konaní).

18. Odvolacia námietka žalobkyne o naplnení zákonom stanovených podmienok pre postup súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 282 CSP, vydaním rozsudku pre uznanie nároku, nebola dôvodná. Iné odvolacie námietky žalobkyňou vznesené neboli.

19. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej ako vecne správne potvrdil.

20. V prípade, že žalobca vezme v priebehu sporu účinne žalobu čiastočne späť, súd prihliada k tomu, kto späťvzatie (a s tým spojené čiastočné zastavenie konania) z procesného hľadiska zavinil (§ 256 ods. 1 CSP). Ak je dané zavinenie žalobcu, je potrebné dovodiť, že v tomto rozsahu nemal úspech vo veci. Ak zastavenie konania v predmetnej časti zavinil žalovaný, platí že v tejto časti mal úspech žalobca.

21. Z dôvodu, že súd prvej inštancie neodôvodnil kvantifikáciu pomeru úspechu strán konania a nezaoberal sa aj zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie, vzťahujúcej sa na prípad zastavenia konania (v danom prípade čiastočného zastavenia konania), je nutné pokladať takéto rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože súd prvej inštancie bol povinný stručne a jasne objasniť základ rozhodnutia aj vo vzťahu k náhrade trov konania, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať.

22. Pre vyriešenie otázky náhrady trov konania bolo rozhodujúce aj zistenie, či a ktorá strana z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania.

23. Ak žiadna zo strán nemala v spore plný úspech, má každá z nich úspech čiastočný, t. j. každá zo strán sporu je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Ak mala strana úspech v spore len čiastočný, potom sa náhrada trov pomerne rozdelí. Aby čiastočný úspech založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, musí to byť prevažujúci úspech, teda aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažujúcom úspechu jednej zo strán sporu (Števec, M.,

Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 928 s.).

24. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania nevyplýval žiaden dôvod, pre ktorý bolo aplikované ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, na základe ktorého súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu žalovanému (pomer úspechu a neúspechu strán sporu žiadnym spôsobom nekvantifikoval).

25. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Iba takéto rozhodnutie je preskúmateľné a strane umožňuje poznať postup súdu. Požiadavky na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby strana sporu nemusela hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov.

26. Z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti o náhrade trov konania nezodpovedalo požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v závislom výroku o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ktoré nenahrádza konanie pred súdom prvej inštancie.

27. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, v intenciách záverov odvolacieho súdu, postupovať so zachovaním všetkých procesných práv, ktoré stranám konania prináležia, v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania. Čiastočné zastavenie konania bude potrebné posudzovať podľa zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie, ktoré bude hodnotené z procesného hľadiska (nie podľa hmotného práva; porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. 5MCdo 12/2008). Ak bolo dané zavinenie žalobkyne, bude potrebné dovodiť, že v tomto rozsahu nemala vo veci úspech; ak zastavenie konania zaviniť žalovaný, platí že v tejto časti žalovaný úspech nemal.

28. Ak mala niektorá strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v ustanovení § 255 ods. 2 CSP, t. j. súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo).

29. Rozhodnutie o náhrade trov konania má byť zrejším a logickým ukončením celého súdneho konania (porov. rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. IV.ÚS 1/04).

30. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanoveniami CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadrí skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol. Svoj právny záver odôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy a stranám sporu, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 193/06, III.ÚS 198/07).

31. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci, teda aj o trovách odvolacieho konania.

32. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.